

Sygn. akt **IC 391/15**

WYROK

WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupcy, I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSR Piotr Kuś

Protokolant: Daria Zwolińska

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 r. w Słupcy

na rozprawie

sprawy z powództwa: **I. W.**

przeciwko: **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **Towarzystwa (...) S.A. w W.** na rzecz powoda **I. W.** kwotę **32 000 (trzydzieści dwa tysiące) zł** z odsetkami ustawowymi (art. 481 k.c.) od kwoty **15 000 zł** za okres od dnia **23.05.2014 r.** do dnia **31.12.2015 r.** oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia **1.01.2016 r.** do dnia zapłaty, a nadto odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty **17 000 zł** za okres od dnia **1.06.2016 r.** do dnia zapłaty

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala

III. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupcy od:

- powoda z zasądzonych na jego rzecz w punkcie I wyroku roszczenia kwotę **1 307,80 zł (jeden tysiąc trzysta siedem zł osiemdziesiąt groszy)**
- pozwanego kwotę **3 051,53 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt jeden zł pięćdziesiąt trzy grosze)**

tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę **967 (dziewięćset sześćdziesiąt siedem) zł** tytułem zwrotu kosztów procesu

SSR Piotr Kuś

Sygn. akt IC 391/15

UZASADNIENIE

Powódka **I. W.** wystąpiła przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.** z powództwem o zapłatę kwoty **15 800 zł** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia **23.05.2014 r.** do dnia zapłaty, a nadto zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż powód uległ wypadkowi, za który odpowiedzialność ponosi osoba ubezpieczona u pozwanego z tytułu OC. Zdaniem powoda przyznana kwota zadośćuczynienia w postępowaniu likwidacji szkody jest niewspółmiernie niska. Tym samym konieczne było wystąpienie na drogę sądową.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniosła, iż wypłaciła już powodowi należną kwotę, a żądanie dalej idące jest nieuzasadnione.

Powód pismem z dnia 4.05.2016 r. rozszerzył żądanie pozwu (k.131).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia drogowego z dnia 30.08.2013 r. powódka I. W. (70 lat), potrącona przez samochód na przejściu dla pieszych, doznała skośnego, podgłowego złamania kości strzałkowej z minimalnym przemieszczeniem bocznym, subtelnego złamania krawędzi piszczeli prawej w jej odcinku dystalnym, uszkodzenia więzadła trójgraniastego prawego, a w zakresie narządu wzroku doszło do pogorszenia widzenia w prawym oku. Bezpośrednio z miejsca zdarzenia pogotowie przewiozło powódkę do szpitala, gdzie była diagnozowana, konsultowana, leczona (gips stopowo-udowy). W okresie poszpitalnym leczona w poradni ortopedycznej, rehabilitowana przez 10 miesięcy w warunkach domowych, później ambulatoryjnie. Powódka poniosła koszty rehabilitacji w kwocie 800 zł (k.34). Z powodu utrzymującego się pogorszenia widzenia, po zdjęciu unieruchomienia, powódka zgłosiła się do okulisty. Stwierdzono obniżenie ostrości wzroku. Powódka z zawodu jest emerytowanym nauczycielem wychowania fizycznego. Przed wypadkiem prowadziła aktywny tryb życia. Doznane obrażenia ograniczyły samodzielne funkcjonowanie powódki, zwłaszcza w okresie powypadkowym, a obecnie uniemożliwiają wykonywanie czynności wymagającej pełnej sprawności obu kończyn dolnych. Powódka w wyniku wypadku doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3% z uwagi na podgłowe złamanie strzałki, 5% z uwagi na złamanie tylnej krawędzi piszczeli i uszkodzenie więzadła oraz 10% za pogorszenie jakości widzenia. Pozwana wypłaciła powódce w toku postępowania szkodowego 8000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 288,62 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków.

(dowód: dokumenty dołączone do akt sprawy, opinie biegłych, zeznania powódki)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych do akt niniejszej sprawy, akt szkody, opinii biegłych oraz zeznań powódki.

Sąd uznał również za wiarygodną opinię wszystkich biegłych albowiem żadna ze stron jej skutecznie nie podważyła.

Sąd również wiarę zeznaniom strony powodowej. Tym niemniej decydujące znaczenie dla określenia skutków wypadku dla życia i zdrowia powoda miała zebrana dokumentacja z leczenia zarówno szpitalnego jak i ambulatoryjnego. Kierowanie się wyłącznie zeznaniami powoda mogłyby być pozbawione wymaganej obiektywności i byłoby tym samym narażone na dowolność w ocenie skutków nieszczęśliwego wypadku.

Materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania został przez Sąd w całości uznany za wiarygodny albowiem jego moc dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu, w szczególności żadna ze stron go nie zakwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda o zadośćuczynienie jest słuszne co do zasady tym niemniej pod względem wysokości należy uznać je za zbyt wygórowane.

Wstępnie należy podkreślić, iż strona pozwana uznała swoje roszczenie co do zasady. Zakwestionowała jedynie wysokość roszczenia, uznając, iż powód otrzymał już na etapie postępowania szkodowego należne zadośćuczynienie. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i umową ubezpieczenia OC. Zakres roszczenia określa art. 444 k.c. i art. 445 k.c. Zgodnie z powołanymi przepisami w razie uszkodzenia ciała

lub wywołania rozstroju zdrowia, a także jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

Odnosząc się do żądania zasądzenia kwoty 46 000 zł tytułem zadośćuczynienia to należy uznać tak zgłoszone roszczenie za zbyt daleko idące w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy.

O wysokości zadośćuczynienia, w razie sporu decyduje Sąd przy czym w orzecznictwie jako kryteria wysokości „odpowiedniego” zadośćuczynienia wskazuje się w szczególności: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpienia, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (por. wyrok SN z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). Należy także podkreślić, iż jednym z kryteriów określających "odpowiedniość" zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter (por. m.in. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00), musi więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy utrzymaniu jej jednak w rozsądnych granicach.

Uwzględniając całokształt okoliczności istotnych dla określenia zadośćuczynienia należy uznać, iż zadośćuczynienie dla powoda powinno wynosić łącznie 39 200 zł. Należy jednak uwzględnić fakt wypłaty na etapie postępowania szkodowego kwoty 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wśród okoliczności przemawiających za przyznaniem kwoty wskazanej przez Sąd przemawia przede wszystkim rozmiar uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał powód, charakter tego uszczerbku, a przede wszystkim skutki dla życia i zdrowia powoda.

Należy podkreślić, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 28.06.2005 r., I CK 7/05, LEX nr 153254) „Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie niezajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Nadmienić też trzeba, że kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę, natomiast w żadnym stopniu sądu tego nie wiążą”. O wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpienia fizycznych i psychicznych (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym: czas trwania i stopień intensywności cierpienia fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, niepubl.). Jednocześnie wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, nr 4, poz. 92), aczkolwiek z drugiej strony w żadnym razie nie powinna być symboliczna. Takie stanowisko znalazło również akceptację w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (wyrok SA w Poznaniu z 21.02.2007 r., I ACa 1146/06, LEX nr 446225) „Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie niezajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.”.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zaznaczyć, że w wyniku przedmiotowego wypadku powódka doświadczała silnego bólu fizycznego bowiem została potrącona przez samochód na przejściu dla pieszych. Uderzenie było na tyle silne, iż powódka doznała poważnych obrażeń ciała. Trudno za takich nie uznać skośnego, podgłowego złamania kości strzałkowej z minimalnym przemieszczeniem bocznym, złamania krawędzi piszczeli prawej w jej odcinku dystalnym, uszkodzenia więzadła trójgraniastego prawego, a w zakresie narządu wzroku pogorszenie widzenia w prawym oku. Powyższe doprowadziło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu u powódki. Powódka

po wypadku była natychmiast hospitalizowana. Zastosowano unieruchomienie. Powódka opuściła szpital po 10 dniach z gipsem. Unieruchomienie gipsowe utrzymano przez okres 8 tygodni. Doznane obrażenia ograniczyły samodzielne funkcjonowanie powódki, zwłaszcza w okresie powypadkowym, a obecnie uniemożliwiają wykonywanie czynności wymagającej pełnej sprawności obu kończyn dolnych. Po zdjęciu gipsu zastosowano zabiegi rehabilitacyjne, początkowo przez 10 miesięcy w domu, przez dalsze 4-5 miesięcy w warunkach ambulatoryjnych oraz pobyt rehabilitacyjny w K.. Z uwagi na wiek powódki nie jest możliwy powrót do stanu zdrowia sprzed wypadku.

Powódka doświadczyła również znacznych dolegliwości bólowych. W skali bólu od 1-10 przez pierwsze trzy miesiące od zdarzenia ból był na poziomie 6-7 pkt, a następnie stopniowo ustępował średnio o jeden punkt przez 1-2 miesiące. Obecne dolegliwości bólowe będące skutkiem doznanych obrażeń wynoszą od 2-3 pkt i są łagodzone środkami przeciwbólowymi. Ponadto w okresie unieruchomienia w opatrunku gipsowym udowo-stopowym i przez pierwsze dwa miesiące po jego zdjęciu konieczna była pomoc osób trzecich przy wykonywaniu czynności dnia codziennie. Wszystko powyższe niewątpliwie powodowało u powódki duży dyskomfort nie tylko fizyczny lecz również psychiczny. Powódka bowiem była zdana „na łaskę” osób trzecich i kompletnie uzależniona od pomocy z zewnątrz. Nie była zatem w stanie funkcjonować samodzielnie.

Nie bez znaczenia miał również fakt, iż w wyniku wypadku doszło również do pogorszenia widzenia okiem prawnym, co jednoznacznie podkreślił biegły (k.129).

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego zadośćuczynienie dla powoda powinno zamknąć się kwotą 39 200 zł. Od tej kwoty odejmujemy kwotę już wypłaconą przez pozwanego (8 000 zł), co w efekcie daje kwotę 31 200 (trzydzieści jeden tysięcy dwieście złotych) zł należną powódce tytułem zadośćuczynienia.

Konieczność skorzystania przez powódkę z prywatnych usług rehabilitacyjnych w ocenie sądu również zasługuje na uwzględnienie. Jest bowiem faktem notoryjnym, iż okres oczekiwania na świadczenie w ramach NFZ jest tak długi, iż w tym konkretnym przypadku zasadnym było skorzystanie z leczenia o charakterze „prywatnym”, co też powódka uczyniła. Na konieczność jak najszybszego skorzystania z rehabilitacji zwrócili również uwagę biegli sędziwi (k.111). Stąd uwzględnić należało koszty leczenia w kwocie 800 zł udokumentowane fakturą nr (...).

W konsekwencji do wypłaty tytułem zadośćuczynienia pozostaje kwota 31 200 zł oraz kwota 800 zł tytułem odszkodowania za skorzystanie z prywatnych usług medycznych.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 14 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Należy podkreślić, iż pozwana wydając w dniu 23.05.2014r. decyzję o przyznaniu zadośćuczynienia dla powoda dysponowała wystarczającą dokumentacją pozwalającą określić zakres i wysokość należnego powodowi odszkodowania. Dlatego też odsetki za okres wskazany w pozwie są jak najbardziej zasadne. Na marginesie zaznaczyć można, że sposób liczenia odsetek uwzględnia zmianę kodeksu cywilnego, która weszła w życie z dniem 1.01.2016r., która wyodrębniła różne wartości dla odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. mając na uwadze stopień w jakim każda ze stron wygrała/przegrała w procesie. Strony poniosły koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2 400 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powód wygrał w 70%, a pozwany w 30%. Stąd powodowi należy się od pozwanego zwrot kosztów procesu w wysokości 967 zł ((...) 70% - (...) 30%).

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 2 300 zł oraz wynagrodzenie biegłych w wysokości 2 059,33 zł. Razem koszty wyniosły 4359,33 zł. Kosztami tymi należało obciążyć strony z uwzględnieniem stopnia w jakim każda wygrała w procesie. Zaznaczenia wymaga, że powód zwolniony był od ponoszenia kosztów sądowych w całości, co doprowadziło do obciążenia go nieuiszczonymi kosztami sądowymi w

wysokości 1 307,80 zł ((...),33 x 30%) i ściągnięciu ich z zasądzonego na jego rzecz roszczenia zgodnie z treścią art. 113 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR Piotr Kuś